

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ONLARIN OKULU YANMASIN!

HABABAM SINIFI

BEHROUZ
VOSSOUGHİ

MONICA
BELLUCCI

YILMAZ
ERDOĞAN

CANER
CİNDORUK

BEREN
SAAT

BELÇİM
BİLGİN

ARASH
LABAF

YÖNETMEN
BAHMAN GHOBADI

Gergedan Mevsimi

Şimdi DVD'de!

tiglon

www.gergedanmevsimi.com MIJ FILM

ÇILGIN KALABALIKTAN UZAKTA SOKAĞA AÇILAN SİNEMADA...

MALUM 'UĞUR'SUZ BİR OCAK AYININ ARTIK -NEYSE Kİ- SON GÜNLERİNDEYİZ... BÖYLE ŞEYLERE ÇOK İNANMASAK DA OCAK AYLARININ HER NE HİKMETSE TÜRKİYE'DE PEK İYİ GEÇMEDİĞİNİ DÜŞÜNDÜRTECEK ÇOK ŞEY YAŞANDI ŞİMDİYE DEK... GAFFAR OKKAN'I

12 yıl önce, Uğur Mumcu'yu 20 yıl önce, Prof. Dr. Muammer Aksoy'u 23 yıl önce çok kötü şekillerde hep Ocak ayının günlerinde kaybettik. Biraz araştırınca daha birçok değerli kaybın Ocak ayında olduğunu görebilirsiniz. Mesela köy enstitülerinin resmi kapanış tarihi 27 Ocak 1954'tür ve çok ciddi bir kayıptır gerçekten... Bu saydığımız kayıpların hiçbiri 'doğal' değil... Bu değerler bizzat 'yok etme' amacıyla kayıplaştırıldılar...

Bu yıl da değerli kayıplar verildi Ocak ayında; Metin Kaçan, Burhan Doğançay, Mehmet Ali Birand, Ahmet Mete Işıkkara ve Toktamış Ateş'i kaybettik çeşitli nedenlerle, birçok değerli kaybın yanında... Hepsinin ruhları şad olsun... (Ne ilginçtir ki; Dostoyevski, Albert Camus, James Joyce ve Salvador Dali'nin de ölümleri farklı yılların Ocak aylarındadır.)

İnsanlar tarafından yok edilen, 'kayıp' edilen değerlere daha bir üzümlüyor insan. 22 Ocak akşamı Galatasaray Üniversitesi'nin 142 yıllık binasının, her yangında bizi rantsal şüphelere gark eden 'elektrik kontağı' yüzünden çatır çatır yanması ve birilerinin bundan dolayı sosyal medyada ve kendi aralarında "Fenerbahçe - Galatasaray" esprileri yapmaları mesela... Kaybedilen sadece o güzelim tarihi bina değil işte o zaman... İnsanlığımız, yaşama kültürümüz de kayboluyor giderek...

İstanbul Tünel'de bulunan Tarık Zafer Tunaya Kültür Merkezi, 1993 yılından bu yana kültür ve sanat merkezi olarak faaliyet göstermekte. Sanatseverlerin uğrak yeri olan bu merkezin kısa bir süre sonra nikah dairesi statüsüne çevrilerek, orada yapılmakta olan

tüm faaliyetlere son verileceği duyurulmuş geçtiğimiz günlerde... Emek Sineması'nı kaybetmenin eşiğindeyken can çekişme sinyalleri veren Beyoğlu Sineması'na tepki vermeye başladığımız sırada, 23 Ocak günü bir haber okuduk; Ankara'nın köklü tiyatro salonları Şinasi ve Akün Sahnesi, İstanbul'daki Emek Sineması gibi kapanma tehlikesi ile karşı karşıyaymış. Devlet Tiyatroları'na bağlı iki sahnenin bulunduğu bina satışa çıkarılmış!

Kapıları sokaklara yani yaşama açılan sinema ve tiyatro salonlarına, kültür ve sanata ev sahipliği yapan her türlü alan ve yapıya toplu bir savaş açılmış durumda sanki... Bir AVM'ye ya da sipsivri bir iş merkezine uygun her alan kapatılmaya mahkum sanki... Artık açıkça görülüyor ki, Türkiye'de yeşile, tarihe ve sanata hiçbir dönem bu kadar zarar verilmemişti... AVM'lerin ve Jennifer Lopez'e bile peşkeş çekilen (!) şekilsiz, estetikten yoksun dairelerden ve binalardan oluşan heyula sitelerin artmasını bir gelişim ya da 'ilerleme' olarak gören zihniyetten bu yönde 'umut' veren bir tavır beklemek artık neredeyse imkansızlaşıyor...

Kalabalıklar içinde yalnız kalan insanların sanata, sinemaya, tiyatroya bile sığınması da adeta zorlaştırılmak için, büyük kalabalık ve keşmekeşlerin içinden geçerek salonlara ulaşmaları isteniyor... Salona girince de iş bitmiyor zaten... Sürekli "Şunu al, bunu al, tüket, para harca, sermayeye itaat et" diyen bir dolu reklamdan geçerek filme ulaşmanız gerekiyor. Ulaşmak istediğiniz film de tüccar zihniyetiyle üretilmiş filmlerden arta kalan birkaç salonda sizi bekliyor...

"Ah şu Ocak ayı bir bitse hepsi düzelecek" demek istiyoruz, ama bu yazı yazılırken tam üç kez beraat kararı alan Pınar Selek'in, bir kez daha yargılandığı mahkemeden bu sefer 'ağırlaştırılmış müebbet'le cezalandırıldığı haberini alınca, Türkiye'nin giderek koca bir Ocak'ın içinde 'ağırlaştırılmış umutsuzluk'a hapsedilmeye çalışıldığını düşünüyoruz ister istemez...

GİZLİ TEŞKİLAT
(NORTH BY NORTHWEST, 1959)

YAYIN KURULU BİLGEHAN ARAS bilgehanaras76@gmail.com OKAN ARPAÇ oarpac@gmail.com BURAK GÖRAL burgoral@yahoo.com

MURAT ÖZER cinemozer@gmail.com BURÇİN S. YALÇIN burcycalc@hotmail.com **GÖRSEL YÖNETMEN** BİLGEHAN ARAS

LOGO TASARIM ERKUT TERLİKSİZ **HTML UYGULAMA** BAŞAR UĞUR **KATKIDA BULUNANLAR** TUNCA ARSLAN, OLCAN ÖZYURT, ALİ ULVİ UYANIK, FIRAT ATAÇ, KAAAN KARSAN, İLHAN YURTSEVER, MURAT ERŞAHİN, ŞENAY AYDEMİR, SERDAR KÖKÇEOĞLU **REKLAM İLETİŞİM** EMEL GÖRAL emel.goral@hotmail.com

6 ÇOK BİLEN ADAM

Parker; No; Küçük Tatlı Zürafa: Zarafa (Zarafa);
Kahraman Maymun (Marco Macaco); G.D.O. KaraKedi.

17 KAPRI YILDIZI

Arka Pencere yazarlarının film değerlendirme yıldızları...

18 TRENDEKİ YABANCI

Tunca Arslan, iki yeni sinema kitabına el atıyor bu hafta...

20 AŞKTAN DA ÜSTÜN

Rıfat Ilgaz yazdı, Ertem Eğilmez sinemaya taşıdı, bizse
bıkıp usanmadan izliyor ve her defasında kahkahalara
boğuluyoruz: "Hababam Sınıfı"... Okan Arpaç imzasıyla.

22 LEKELİ ADAM

Maurice Pialat'dan bir 'büyüme' hikayesi: "Çıplak
Çocukluk" (L'Enfance Nue)... İlhan Yurtsever imzasıyla.

24 GİZLİ AJAN

Slovak yönetmen Martin Sulík, duyguları açığa çıkarıyor:
"Bahçe" (Záhřada)... Murat Erşahin imzasıyla.

26 AİLE OYUNU

Elena; Hizmetkar Albert Nobbs (Albert Nobbs).

30 GENÇ VE MASUM

6 dakikalık bir kısa film dersi: "Bradley Manning
Had Secrets"... Serdar Kökçeoğlu imzasıyla.

32 SAPIK

Gündemden yansıyanlar... Olkan Özyurt imzasıyla.

PARKER

YÖNETMEN Taylor Hackford

UYUNCULAR Jason Statham,
Jennifer Lopez, Michael Chiklis,
Wendell Pierce, Clifton Collins Jr.,
Bobby Cannavale, Patti LuPone,
Emma Booth, Carlos Carrasco,
Micah A. Hauptman, Nick Nolte

YAPIM 2013 ABD

SÜRE 118 dk.

DAĞITIM Medyavizyon

AYRINTILARLA FİLMİ
DOYGUNLAŞTIRAN
TAYLOR HACKFORD İLE
JASON STATHAM'I AYNI
PROJEDE GÖRMEK
AKLIMIZA GELMEZDİ
AMA OLMUŞ İŞTE!
STATHAM, PARKER'LA
AYNI HAMURDAN SANKİ!

KURALLARI OLAN İLK HIRSIZ SADECE ZENGİNLERDEN ALAN
ROBIN HOOD KABUL EDİLEBİLİR Mİ? EDEBİYATTA VE SİNEMADA
HIRSIZLARI SEVMEMİZİN ALTINDA YATAN ASIL NEDEN DE
HOOD'UN ASİLİĞİNDEKİ ADALET ARAYIŞI DEĞİL Mİ? EZELDEN

bu yana ve ebediyete dek adaletten yoksun bırakılan kitleler acı ve yoksulluk çekerken, varlıklı azınlıktan çalanlar neden sempatik gelmesin ki? Hiçbir hataya yer bırakmayan soygunları planlayan, zeki, centilmen, çekici adamlar, tek bir ölüme sebebiyet vermeden özellikle kapitalist düzenin ağgözlülüğü sonucu birikmiş para, mücevher, değerli sanat koleksiyonlarını çalarlarken, seyircinin tamamına yakınının sevgisini de kazanmışlardır. Yeter ki, çetede bir ya da birkaç zayıf halka, işlerin çıkırından çıkmasına neden olabilecek zaaflarını frenlesinler ya da ihanet etmesinler... Ancak suç - gerilim romanları ve filmlerinde, anti-kahramanı bekleyen sorun da budur! Birden işler zincirleme ters gitmeye başlar, hatta masum biri / birileri ölür. Çok kişinin devreye girdiği karmaşık bir yeni plan ve sorunu çözme süreci işlemeye başlar.

Amerikalı yazarların en üretkenlerinden, bazıları takma adlarla yüzlerce suç romanı yazmış Donald Edwin Westlake (1933-2008), kendi etik kuralları olan ve bunları sıkı sıkıya uygulayan sert mizaçlı hırsız Parker'ı 24 kitapta okurla buluşturdu. 16'sını 1962-74, sekizini ise 1997-2008 döneminde yazıp yayımlattığı kitaplardaki takma adı ise, Richard Stark'dı...

Bu arada, bir not verelim: Westlake o denli üretken bir yazardı ki, sinema için de çalıştı ve Jim Thompson'ın romanından uyarlanan Stephen Frears filmi "Dolandırıcılar"ın (The Grifters) senaryosuyla Oscar adayı oldu (1991).

Peki, kimdi bu Parker? İşinin profesyoneli, 'buz gibi' soğuk bir sert adam, sadece etkilenmeyecek olan zenginlerden ve kurumlardan çalışıyor; soygun sırasında çalışanlara zarar gelmemesini sağlıyor ve cinayetleri de düşmanlarıyla hesaplaşırken işliyordu! Soygun öncesi verilen sözler çok önemli; iş ahlakı da o sözlerin eksiksiz tutulmasını gerektirmektedir.

aksiyondaki gerçekliği de büyük oranda Hackford'a borçlu olduğumuzu düşünüyorum...

Oscar adayı olduğu Ray Charles biyografisi "Ray" (2004) ya da tekinsiz düzen tasviri "Şeytanın Avukatı" (The Devil's Advocate, 1997) gibi öne çıkan dramlarıyla tanınsa da, aksiyona yabancı olmayan bir yönetmen Hackford. Örneğin, 2000'de çektiği "Yaşam Kanıtı" (Proof Of Life), bir Güney Amerika ülkesinde mühendis kocası kaçırılan Amerikalı kadın ile rehineyi bulması için tuttuğu eski askerin öyküsüydu ve cengelin içinde zor bir operasyonu içeriyordu. "Parker" da da, şiddeti, vuku bulduğu yerlerin içinde, hilelere ya da gölgelere sığınmadan, çok sert biçimde kullanıyor. Karakterlerin (oyuncuların) şiddeti alabildiğine içselleştirmelerini sağlayarak, seyirciyi de buna ortak ediyor. Parker ve kiralık katil arasında otel odasını darmaduman ettikleri bir sahne var ki, tam da buna bir örnek. Hackford'un hikayeye kattığı canlılık, sadece şiddette değil, açık-kapalı mekanların kullanımında ve yardımcı karakterlerde de fark yaratıyor. Mesela, filmin büyük bölümünün çekildiği Florida, West Palm Beach bölgesinde, zenginliğin nasıl şaşırtıcı ve göz kamaştırıcı olduğunu gösteriyor... En kötü karakter Melander'in ("Fantastik Dörtlü/ Fantastic Four"un 'dev taş adamı' Michael Chiklis) hırsını ve tavizsiz katilliğini, gözlerini, soluk alıp verişini, hatta terini kullanarak daha net hissettiriyor.

Ayrıntılarla filmi doygunlaştıran Hackford ile Statham'ı aynı projede görmek aklımıza gelmezdi ama olmuş işte! Guy Ritchie'nin "Ateşten Kalbe, Akıldan Dumana" (Lock, Stock And Two Smoking Barrels) adlı suç geriliminden bu yana, 30 filminin neredeyse tümünü gördüğüm, eski İngiliz Milli Dalış ekibinden Statham, kadınlar için ideal ve herkes için adil, sevgilisine sadık (evet, ayartılmıyor) tavizsiz sert erkek Parker'la aynı hamurdan sanki. Sadece biri dövüş sanatları bilen aksiyon oyuncusu, sporcu; diğeri hırsız!

Parker'la tanıştığı dakikalardan itibaren ondaki farklılığı, bir entrikanın içinde olduğunu anlayıp ona yardım etmeye ve aynı anda seksi bulup onu tavlama çalışsan, uçarı emlak satış uzmanı, parasızlıktan bunalmış Latin genç kadın Leslie'yi oynayan Lopez'e ise, daracık elbiselerinin de katkısıyla kilitleniyorsunuz.

Parker'ın sevgilisinin babası ve dostu rolünde Nick Nolte'nin, kısa ve lezzetli performansı.

Leslie'ye ilgisi olan polis karakteri, Bobby Cannavale gibi yetkin bir oyuncu canlandırırken etkin işlenmeliydi.

Ona yanlış yapılrısa ve canına kastedilirse intikamını alıncaya kadar durmaz; kesinlikle de pişmanlık duymaz!

"Parker", karakterin bu adla sinemaya uyarlandığı ilk film. Temel alınan kitap ise, karakterin özelliklerinin en kapsamlı biçimde yer aldığı, 2000'de yayımlanan "Flashfire". Filmi seyrederken fark edilebileceği gibi, tam atlatılamamış ağır ekonomik bunalıma rağmen küçük bir kesimi oluşturan milyarderlerin, insafsızca tüketip ve gereksizce yatırım yaptığına dair rahatsız edici ayrıntılar o denli ustaca yerleştirilmiş ki, "evet" diyorsunuz "ben Parker'ın yanındayım"! Kitabın ana unsurlarını koruyup, mizahla birlikte zenginleştirip güncelleştiren, "Siyah Kuğu"nun (Black Swan) senaryo ortaklarından ve yakında göreceğimiz "Hitchcock"un da uyarlama senaryosunu yazan John J. McLaughlin. Zaten Taylor Hackford gibi kalburüstü bir yönetmenin hikayeyi sevmesinin nedeni de bu senaryo.

Bir fuar hırsızlığı sonrası, diğer dört adamın soygun parasını daha büyük bir iş için kullanma kararı verip bunu kabul etmeyen Parker'ı öldürme teşebbüsleriyle başlayıp, intikam planı, yoğun şiddet, adam öldürmelerle süren

**HACKFORD'UN
HİKAYEYE KATTIĞI
CANLILIK MEKANLARDA
DA FARK YARATILYOR.
MESELA, FİLMİN BÜYÜK
BÖLÜMÜNÜN ÇEKİLDİĞİ
FLORIDA, WEST PALM
BEACH'TEKİ ZENGİNLİĞİ
ÇOK İYİ GÖSTERİYOR.**

Değişime Hazır Olun

AYLIK SINEMA DERGİSİ

Altyazı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

NO

ŞİLİLİ SINEMACI PABLO LARRAÍN'IN 'DİKTATÖR PINOCHET' MERKEZLİ ÜÇLEMESİNİN SON DURAĞI "NO", ÖNCEKİ İKİ filmin açtığı yolu takip ederken, epeyce örselenmiş bir halkın hafızasını küçümseme gafletinin sonuçlarını da gösteriyor. Larraín, bu üçlemeyi önümüze koyarken, bir yandan da Şili halkının sözcüsü gibi davranıyor ve halkın Pinochet'yle hesaplaşmasını beyazperdede ete kemiğe büründürüyor.

"No"ya dalmadan üçlemenin önceki iki filmine kısaca bir göz atalım. 2008 yapımı "Tony Manero", John Travolta'nın "Cumartesi Gecesi Ateşi"ndeki (Saturday Night Fever) karakteri Tony Manero gibi dans etmeyi saplantı haline getirmiş Raúl Peralta'nın, Pinochet'nin Şili'sindeki 'küçük ama tehlikeli' hikayesini anlatıyordu. Amacına ulaşmak için 'seri katilleşen' bir adamın hastalıklı yol haritasını takip ettiğimiz bu hikaye, 1978 yılında hayat bulurken, arka planda ülkenin baskı politikalarının yarattığı tahribatı belgeliyordu... İkinci halka "Morg Görevlisi" (Post Mortem) ise, 1973'e dönüyor ve darbe anına gözünü dikeyordu. Karşı komşusuna âşık bir morg görevlisinin dünyasına balıklama daldığımız film, Salvador Allende'nin cesedine yapılan otopside de bulunan Mario Cornejo adlı karakterin 'depolitize' yaşamına ışık tutuyordu, tıpkı "Tony Manero"da olduğu gibi. İki filmin de başrolünü üstlenen Alfredo Castro, 'politik yanlış' karakterlerle üçlemeye başka bir derinlik katmayı başarırken, Pablo Larraín'in sloganlara tutunmaktansa 'kişisel' hikayelerle Şili gerçeğine yaklaşmasının da temel taşı oluyordu.

Gelelim "No"ya... Önce 1978'e, yani Pinochet baskısının tam göbeğine; ardından 1973'e, yani darbenin ilk anlarına uzanan Larraín, bu kez 'final'e gözünü dikeyor. 1988'de dış baskılara direnemeyerek referanduma giden Pinochet'nin karşısına dikilen "Hayır" kampanyasının neferleri var hikayenin merkezinde. Gael García Bernal, kampanyayı hedefe doğru yönlendiren René Saavedra'yı canlandırırken, önceki iki filmin merkez karakterlerini mükemmel kompozisyon çalışmalarıyla 'özel' kılan Alfredo

Castro gene önemli bir rol üstleniyor. Üçlemeye anlamını katan, Şili halkının 'gizli düşmanı'nı gösteren karakterler geliyor hep ondan. Bu kez de Pinochet kampanyasını yürütenlerden biri olarak görüyoruz onu, ama sonuçta omurgasızlığını belgeleyen bir 'U dönüşü'yle 'hiçbir şey' olduğunu kanıtıyor bizlere.

Enfes "Ateşli Sabır"ını (Ardiente Paciencia) okuduğumuz ve izlediğimiz Şilili yazar Antonio Skármeta'nın oyunundan uyarlanan "No" ve genel olarak üçleme, politikacı bir anne-babanın oğlu olan Pablo Larraín'in, ülkesinin yaşadığı acılara tepkisiz kalmadığının sağlam bir göstergesi. "Tony Manero" ve "Morg Görevlisi"nde alabildiğine 'karanlık' bir portre üzerinde gezinen yönetmen, "No"da bunu 'aydınlık'la buluşturmayı başarıyor. 'Kurtuluş'a doğru giden dikenli yolda ısrarla ve inatla hedeflerine yürüyen 'inançlı' Şilililerin azmine tanık oluyoruz burada. Reklam dünyasının 'popülist' kurallarının bir ülkenin geleceğini 'olumlu yönde' nasıl etkilediğine dair keskin ipuçlarıyla donanmış olan "No", özellikle "Morg Görevlisi"ndeki otopsi sahnesinde kahrolan Şili insanına da derin bir nefes alma fırsatı tanıyor. İlk iki filmdeki kişiselliği genele yayan ve 'topluluk' hamleler'e öncelik tanıyan film, 'direniş'in farklı bir yanını keskinleştirerek yansıtıyor bu kez. Gerçekliğe kavuşan 'özgürlük rüyası'nın yarattığı enerjiyi de layıkıyla açığa çıkarıyor.

Amerikan politikalarının hiçeştirmeye çalıştığı, zaman zaman başarıya ulaşır gibi olduğu Latin Amerika halklarının silkinişinin sembolü de olabilir bu film. Seçilmiş başkanları Salvador Allende'yi yok eden 'sistem'e karşı Şili halkının geliştirdiği refleksi de belgeleyen "No", korkuyor olsak da "Hayır!" diyebilmenin erdeminin yaşattığı bir yandan da.

Ve son olarak... Üçlemenin önceki iki filmini görmediyseniz, onları da programınıza alın...

Alfredo Castro, üçlemeye damgasını vuran isim. Her şey onun canlandığı ruhlarda şekilleniyor.

Filmin tek kopyayla gösterime sokulması kabul edilebilir bir şey değil. Yazık ki ne yazık!

YÖNETMEN Pablo Larraín
UYUNCULAR Gael García Bernal, Alfredo Castro, Antonia Zegers, Luis Gnecco, Marcial Tagle, Néstor Cantillana, Jaime Vadell, Pascal Montero
YAPIM 2012 Şili-Fransa-ABD
SÜRE 118 dk.
DAĞITIM Tiglon (Calinos)

**PABLO LARRAÍN'IN
ŞİLİ HALKINA VEFA
BORCUNU ÖDEDİĞİ
ÜÇLEMESİNİN SON
HALKASI "NO", ÖNCEKİ
İKİ FİLMİN 'KARANLIK'
ATMOSFERİNDEN
SIYRILIP 'AYDINLIK'A
KOŞTURUYOR.**

KÜÇÜK TATLI ZÜRAFA: ZARAFA

ORİJİNAL ADI Zarafa

YÖNETMENLER Rémi Bezançon,

Jean-Christophe Lie

SESLENDİRENLER Max Renaudin

Pratt, Simon Abkarian,

François-Xavier Demaison,

Vernon Dobtcheff, Roger Dumas

YAPIM 2012 Fransa-Belçika

SÜRE 78 dk.

DAĞITIM Chantiers

**"ZARAFA" ESKİ USÜL
ANİMASYONLARA
KLAS BİR ÖRNEK.
DISNEY'İN ALTIN
ÇAĞLARINI
HATIRLATAN,
BERLİNALE 2012'DE
OLUMLU TEPKİLER
ALMIŞ BİR FİLM.**

HOLLYWOOD'UN BÜYÜK STÜDYOLARININ BİLGİSAYAR DESTEKLİ VE 3D FORMATINA UYGUN ANİMASYON ANLAYIŞI, son dönemlerde büyük bir yükselişe geçti. Gerçekten yetkin olan örneklerin yanı sıra vasat örneklerine de rastladığımız bu animasyonların gişe getirileri neredeyse garanti durumda. Bunda çocuk izleyicilerin ilgisini çekmeleri kuvvetle muhtemel olmalarının yanı sıra yetişkin izleyici kitlesinin beklentilerini karşılamalarının da payı büyük. Diğer yandan bütün bu başarılı stratejinin elle çizilmiş eski usül 2D animasyonların kuyusunu kazdığını da söyleyebiliriz. Bu dönemde bu işe girişmek neredeyse bir çılgınlık. Neyse ki Avrupa'da bu çılgınlığı yapabilecek, yetenekli sinemacılar hâlâ var.

Kariyerini Fransız romantik komedileri üzerine inşa eden yönetmen Rémi Bezançon ile "Belleville'de Randevu"daki (Les Triplettes De Belleville) çizimleriyle gönlümüze taht kuran Jean-Christophe Lie'nin kafa kafaya vermesiyle oluşan "Zarafa", tam da bahsettiğimiz gibi eski usül animasyona klas bir örnek. Disney'in altın çağlarını hatırlatan, birçok hamlesiyle bu çağın üstüne tuğlalar ekleyen film, ilk gösterimini Berlinale 2012'de yapmış ve olumlu tepkilerle karşılaşmıştı.

19. yüzyıl Sudan'ında köyü yakılan ve arkadaşıyla birlikte köle tüccarlarının eline düşen Maki'nin hikayesini izliyoruz "Zarafa"da... Cesareti ve biraz da şansının yardımıyla tüccarların elinden kaçan ufaklık, kendisini hiç beklemediği bir maceranın içerisinde buluyor. Yardımsever bir zürafa ailesinin peşindekiler tarafından öldürülmesi, Maki'nin en küçük zürafayla arasındaki arkadaşlığın da kaynağı. İkinci önemli karakterimiz de Mısır paşasının görevlendirdiği, kendisine 'çöl fatihi' de diyebileceğimiz Hasan. Soğuk durmaya çalışsa da aslında sımsıcak bir yüreğe sahip bu görev

adamı, paşasına bir zürafa bulacağına söz vermiş. Bu durum, Maki ile Hasan'ın macerasındaki en önemli keşişme noktası oluyor. Zarafa adını verdikleri zürafanın kaderinde ise Fransa Kralı X. Charles'a hediye olarak verilmek ve Fransızların Türk kuşatması altında olan Mısır'a askeri destek göndermesini sağlamak var.

Jules Verne'in hikayelerine öykünen ve balonla koca Akdeniz'in geçildiği bu macerayı izlenesi kılan en önemli özelliği renkli yan karakterleri. Çölde kurduğu küçük çadırında keyif çatan, istenilen her şeyi belli bir ücret karşılığında bulabilen Mahmud, Yunan kadın korsan Bouboulina ve kararsız mucit Malaterre bu karakterlerin öne çıkanları olarak göze çarpıyor. Kısıtlı zamanda perdede olmalarına rağmen duygusallığı yoğun hikayeye mizah

katkısı yapan üçlü, hikayenin tıkanıdığı yerleri açmak konusunda önemli bir işlev üstleniyorlar.

Hikayenin tıkanıdığı anları anmışken işin görsellik tarafında hiçbir şekilde böyle bir probleme rastlanmadığını da belirtmek gerekiyor. Özellikle geniş açıyla resmedilen çöl sahneleri ve gri tonlarında kotarılan eski Paris görüntüleri muhteşem. Elle çizimin getirdiği birebir etkileşimin ciddi anlamda etkisini gösterdiğini ve ‘animasyonüstü’ bir görselliğin perdeye yansıdığını söylemek, hiç de abartılı bir yaklaşım olmayacaktır.

“Zarafa”nın bir sinema yapıtı olarak değerini arttıran asıl etken ise cesareti. Her şeye rağmen çocuk filmi olarak adlandırılması mümkünken, özellikle Fransa’nın karanlık geçmişine yaptığı yolculuk, filme tematik anlamda büyük derinlik katıyor. Kölelikten, politik olaylara birçok

ayrıntıya odaklanan “Zarafa”, ‘özgürlüğün kalesi’ benzetmelerini bir daha düşünmenizi sağlıyor. Çoğunluğu beyaz ırktan olan kötücül insanların arasında X. Charles’ın metaforik bir anlatıyla cezalandırılması en keyifli anlardan biri. Maki’ye ‘kafesinden kaçmış bir maymun’ benzetmesi yapan ırkçı zihniyetin bir hipopotamın dışkıyla bezenmesi olsa olsa ‘keyifli’ kelimesiyle açıklanabilir.

Eski usul animasyonun bu sessiz gelen ama başarılı örneği, egzotik hayvanların komik maceralarını izlemekten sıkılanlar için dinginleştirici bir seçenek olabilir. Karar sizin...

Alt metinleriyle sadece çocuklara yönelik bir film olmadığını ispatlıyor.

Final bölümünde biraz yalpalamaya başlıyor.

**ÇÖL SAHNELERİ VE
ESKİ PARİS
GÖRÜNTÜLERİ
MUHTEŞEM. KÖTÜCÜL
KARAKTERLERDEN
X. CHARLES’IN
METAFORİK BİÇİMDE
CEZALANDIRILMASI EN
KEYİFLİ ANLARDAN.**

KAHRAMAN MAYMUN

ORİJİNAL ADI Marco Macaco
YÖNETMEN Jan Rahbek
SESLENDİRENLER Mille Lehfeldt,
Toke Lars Bjarke, Rune Tolsgaard,
Jess Ingerslev
YAPIM 2012 Danimarka
SÜRE 80 dk.
DAĞITIM Tiglon (Bir Film)

**“KAHRAMAN MAYMUN”UN
ÖNEMSİZ GİBİ GÖRÜNÜYOR
OLSA DA ‘BIÇAK SIRTİ’
BİR MESELESİ VAR. YİNE DE
ÇOCUKLAR İÇİN EĞLENCİLİ.**

A NİMASYON SEKTÖRÜNÜN HAYVANLARI ‘KİŞİLEŞTİRME’ MERAKINA BU KEZ KAPILAN DOSTLARIMIZ HAYAT AĞACINDA en yakın akrabalarımızdan biri olarak görünen maymunlar...Danimarka’dan çocukların sömestrini şenlendirmek üzere gelen “Kahraman Maymun”, tatlandırılmış karakterleriyle düzen ile düzenbazı karşı karşıya getiren ve bir sirk eğlencesi bahşeden bir animasyon.

Kınından çekilen kılıçlar, patlayan bombalar, savrulan yumruklar... Tuhaf ama asıl hedef kitlesi çocuklar olan “Kahraman Maymun”dan geriye kalan en taze hatıralar bunlar olacak. Bir tür diktatörlüğün hüküm sürdüğü bir maymunlar ülkesinde geçen film, burada aniden inşa edilen -ayrıca robota dönüşmek gibi bir özelliği de olan- bir kumarhanenin ve onun kötü kalpli sahibinin peşi sıra getirdiği ‘dönüşüm’ rüzgarına odaklanıyor. Bu kumarhane, ‘yabancı’ olarak tanımladığı her şeye karşı bir düşmanlık besleyen bir toplumun damarlarına keyif verici bir madde misali nüfuz ediyor ve herkesin

alışkanlıklarını kökünden değiştiriyor.

Filmin önemsiz gibi görünüyorsa da ‘bıçak sırtı’ ve politik bir meselesi var. Bu tartışmalı mevzunun da altından sağlabilecek birçok mayınlı söylem var. Ancak bu söylemler, en fazla hafta sonu çocuklarını götürebilecekleri bir film arayan ebeveynlerin, seçtikleri filmleri ciddiye aldıkları oranda önemli. Mevzunun bu yönünü geçip filmin kılıçklarını ayıkladığımızda ise teknik ya da yaratıcı açıdan pek bir albenisi olmayan, lezzetsiz bir mahsul kalıyor elimizde. Film, belki öyküsüyle belli bir iskelet oturtmayı başarıyor ancak bu iskelet bir bedeni taşımaktan aciz. Bunların ışığında da “Kahraman Maymun”un ebeveynleri ayrı tutup yalnızca -ve belki- çocukları eğlendirme kapasitesi olan bir animasyon olduğunu söylemeliyiz.

Filmin müzikal kısımları özenli...

Bu serüven tanımı televizyon tarafından çoktan tüketildi sanki.

ACISIYLA,

TATLISIYLA,

EKŞİSİYLE

Ekşi Sinema
www.eksisinema.com

G.D.O. KARAKEDİ

YÖNETMEN Murat Aslan

OYUNCULAR Şafak Sezer,

Serkan Şengül, Melisa Aslı Pamuk,

Volkan Başaran, Seda Yıldız,

Şener Kökkaya, Durul Bazan

YAPIM 2012 Türkiye

SÜRE 97 dk.

DAĞITIM Pinema (Setra Film)

**KENDİLERİNİ TEKRAR EDEN
KOMEDYENLERİMİZİN
BAŞINDA GELİYOR ŞAFAK
SEZER VE BİNDİĞİ DALI
KESMEYE DEVAM EDİYOR.**

ÖNCE CEM YILMAZ, ARDINDAN ŞAHAN GÖKBAKAR, ŞİMDİ DE ŞAFAK SEZER... ÜÇ KOMEDYEN BİRER HAFTA ARAYLA sinemalarımıza tefrif ettiler. Doğrusu, üçü de meşreplerine en uygun biçime abanıyorlar. Gişeden umdukları parsayı toplarken, kalıcılıktan bir hayli uzak işlere imza attıklarının da farkındadırlar herhalde.

Şafak Sezer'in senaryosunu yazıp başrolünü üstlendiği "G.D.O. KaraKedi" bir suç komedisi. Komedyenin önceki filmlerinin çoğu gibi... Yönetmen Murat Aslan'ın ismine ise yine Şafak Sezer'li "Maskeli Beşler" serisi, "Türkler Çıldırması Olmalı: Afrika" ve "Pak Panther" gibi sulu zırtlak komedilerde rastlıyoruz. Bu filmlerin arasında 'elmas gibi parlayan' "Umut" isimli bir dramı olduğunu da eklemekten geçmeyelim.

Filmimiz, Balat'ta başlıyor ama neredeyse tümüyle orada geçiyor ve bir kenar mahallede yaşayan üç kardeşin, Gürkan, Duran ve Orhan'ın (G.D.O. işte bu) başlarına gelenleri anlatıyor.

Taksici Gürkan, Beşiktaş'a inerken Zincirlikuyu Mezarlığı'ndan yaşlı bir amcayı

arabasına alır. Yolda seyrederek önlerine çıkan bir kara kedi yüzünden Gürkan aniden frene asılır. Amca kafasını çarpar ve ölür. Kısa keselim, Gürkan'ın kucağına ceset, Duran'ın kucağına aşkı Elmas, Orhan'ın kucağına da paha biçilmez elmaslar düşer...

Şafak Sezer'in senaryosu komedyenlerimizin sıklıkla düştükleri 'skeçli film' hatasına düşmüyor. Film A noktasından B noktasına ilerlerken hikaye gibi hikaye izletmeyi bir şekilde başarıyor. Fakat bu, mizahının ucuzluğunu ve zeka yoksunluğunu ne yazık ki örtemiyor.

Komedyenlerimiz kendilerini o kadar çok tekrar ediyorlar ki, aynı mizahı izleyiciye yutturamayacakları günlerin de geleceğini öngöremiyorlar. Kendilerini yenilemedikleri müddetçe bindikleri dalı kesiyorlar.

Durul Bazan'ın canlandırdığı psikopatın haplandığı sahne iyi çekilmiş.

Elmas rolündeki Melisa Aslı Pamuk ne yazık ki sakil bir oyun veriyor. Biraz pişmesi lazım!

G.D.O. KARAKEDİ

KAHRAMAN MAYMUN

NO

PARKER

	BİLGEHAN ARAS	OKAN ARPAÇ	TUNCA ARSLAN	BURAK GÖRAL	MURAT ÖZER	OLKAN ÖZYURT	BURÇİN S. YALÇIN
G.D.O. KARAKEDİ							
KAHRAMAN MAYMUN							
KÜÇÜK TATLI ZÜRAFA: ZARAFİ		★★★★					★★★
NO					★★★★	★★★	
PARKER	★★	★★					★★★
ANNA KARENİNA		★★★★	★★★	★★	★★★★	★★★★	★★★★
AŞK	★★★★★	★★★	★★★	★★★★	★★★	★★★★	★★★★
BİTİK ŞEHİR	★★★		★★★	★★★	★★★		★★★
CANIM ÖĞRETMENİM		★★★					★★★
CELAL İLE CEREN	★	★★		★	★★	★★	★
CM101MMX1: FUNDAMENTALS						★★	
DÜŞLER DİYARI		★★★		★★★★	★★★★		★★★
EFŞANE BEŞLİ		★★★					
ENTRİKA	★★★	★★★		★★★	★★★		
HTR2B: DÖNÜŞÜM		★★		★★	★★		★★
KANUNSUZLAR	★★★★	★★★★		★★		★★★★	★★★★
KARAOĞLAN	★	★★			★★	★★	
KIYAMET GÜNÜ		★★★		★★★	★★★	★★★	★★
MAMA					★★★★		★★★★
MEDYUM		★★★		★★	★		
Pİ'NİN YAŞAMI	★★★	★★★★	★★★	★★★★	★★★	★★★★	★★★★
UMUT İŞİĞİM	★★★★	★★★		★★★	★★★		★★★
YAKIN TEHDİT		★★		★★	★★		
ELENA		★★★★	★★★		★★★	★★★★	
HİZMETKAR ALBERT NOBBS	★★★	★★★			★★★★	★★	

STRANGERS ON A TRAIN (1951) tuncaarslan@yahoo.com

TORUNLARIMIZA VE BİZLERE FAYDALI VERİLER

Antrakt Sinema Kitaplığı'ndan çıkan iki kitap, **Sema Fener** imzalı "HD Sinematografi" ve **Deniz Yavuz**'un hazırladığı "Türkiye Sinemasının 22 Yılı", özellikle sektörün ve sinema yazarlarının bakış açılarını genişletebilecek küçük birer **hazine** niteliğinde.

DAHA ÖNCE DE BİRKAÇ KEZ YAZMIŞTİM; BENİM DE DAHİL OLDUĞUM, ŞİMDİLERDE BAŞINDAN SONUNA 40'LI YAŞLARINI SÜRMEKTE OLAN SİNEMA YAZARLARI KUŞAĞININ GENÇLİK YILLARINDA, YANI 1990'ların başlarında, teşvik edici ve işi kolaylaştırıcı üç önemli olgu söz konusuydu: İstanbul Film Festivali, Atilla Dorsay ve Antrakt dergisi.

Festival, sanki kendimizi bir anda ortasında bulduğumuz cennet adası gibiydi. Film kaçırmamaya çalışır, herkes herkesin kaç film seyrettiğini bilir (rekor genellikle Murat Özer'de olurdu), giriş kartlarımızdan azami verimi alabilmek için salondan salona koşturur dururduk.

Atilla Dorsay, gerek Cumhuriyet'teki yazıları, gerekse gençleri destekleyen, SİYAD çatısı altına davet eden tutumuyla örnek aldığımız başlıca insanlardan biriydi.

Saim Yavuz ve Turgut Yasalar'ın yönettiği Antrakt dergisi ise özellikle genç sinema yazarları için bir tür podiyum işlevi görürdü. Antrakt'ta bir yazının çıkması çok önemliydi, insana 'olmuşluk' duygusu ve güven verirdi.

İşte o büroda toplantılar yapılır çaylar içilirken okuldan çıkıp babasının yanına gelen, çantasını bir yana atıp sessiz sedasız kendi işine gücüne dalan ortaokullu çocuk Deniz, sonradan liseyi de Marmara Üniversitesi GSF Sinema-Televizyon Bölümü'nü de bitirdi ve SİYAD'ın emektar ve vazgeçilmez genel sekreteri olmayı, bir marka olarak Antrakt'ı yaşatmayı, festivallere destek vermeyi, kısacası sinema üzerine çalışmayı, kalem oynatmayı tüm hızıyla sürdürüyor. Antrakt, Saim Yavuz'dan sonra, sinema piyasasına dair bilgi toplamaya, veri sunmaya ve istatistik hazırlamaya özel bir ilgisi ve yeteneği olan Deniz Yavuz'la da aynı yolun yolcusu anlayacağınız. Antrakt Sinema Kitaplığı'ndan yeni çıkan ve kısa sürede

yankı yaratan iki kitap, Sema Fener'in kaleme aldığı "HD Sinematografi" ve Deniz Yavuz imzalı "Türkiye Sinemasının 22 Yılı: 1990-2011 Sayısal Verilerle 22 Yıllık Döneme Bakış", gerçekten de sinema külliyatına önemli birer katkı niteliğindedir. Sema Fener'in post-produksiyon endüstrisinde edindiği 20 yıllık bilgi ve deneyimin ayrıntılarını sunan ve HD Görüntüleme Teknolojisi üzerine merak edilen her şeyin karşılığını barındıran tam bir uzmanlık işi olan ilk kitap, özellikle gölge ve ışık detayı, derinlik ve renk zenginliği gibi konulara özel merak duyanlar için eşsiz bir başvuru kaynağı.

Deniz Yavuz'un son 22 yılın sinema verilerini içeren çalışması ise bir anlamda bizim kuşağın da tarihine eşlik ediyor, çünkü dediğim gibi, 1990'ların başında sinema üzerine yazmaya çizmeye başlayan sinema yazarlarının 'seyir sürecine' dair gerçekten dikkat çekici, üzerinde düşünülmesi gereken bilgiler var. Kültür Bakanı Ertuğrul Günay'ın "Sinemada Bilgi ve Veri", Doç. Dr. Melis Behlil'in "Türkiye'de Film Endüstrisi", Pr. Dr. Şükran Kuyucak Esen'in "Türkiye Sineması'nın 90'lı Yılları: Amerikalı Eşkiya Güle Güle", Prof. Dr. Esra Biryıldız'ın "50'lerden 90'lara Film Eleştirisi" yazılarıyla da zenginleşen kitapta şöyle diyor Deniz Yavuz:

"Sektörlerin büyümesi, üretimlerinin artması ve kitlelere fayda sağlayan vazgeçilmez unsurlar olabilmesi için, aslında bir endüstri için en önemli başlıktır 'tarih' başlığı. Türkiye Sinema Tarihi'nin başındaki kayıtlar az da olsa günümüze

ulaşmıştır ama yakın geçmişimiz olarak tanıtacağımız, doksanlı yılların başına dek sinemamızda tutarlı, sağlıklı bilgi kaydı tutulamamıştır. Bugün ve on yıl önce doğan çocuklar, bir önceki kuşak kadar şansa da sahip değildir maalesef. Altmışlı, yetmişli ve seksenli yıllarda Türkiye'de sinemayı tatbik edenler, tadanlar,

gördüklerini torunlarına aktaramamaktadırlar."

İşte Deniz Yavuz da bu eksiği gidermek için, torunlarına, yani Devin ve Karan'ın çocuklarına da hayrı dokunacak bir çalışma gerçekleştirmiş durumda. Verilerini listeler, çizelgeler ve tablolarla aktaran kitapta, şirketlere göre Türkiye filmlerinin 22 yıllık serüveninden yönetmenlerin bilet satışı ve işletmeciler karnesine; Eurimages'dan film dağıtım desteği alan Türk dağıtıcılardan yerli yapımlara kültür bakanlığı desteğine; illere göre sinema salonu sayılarından gösterime giren tüm Türkiye yapımlarının bilet satışına kadar açılan yelpazede, rakamların gösterdiği gerçeğe odaklanıyoruz.

2 milyonluk seyirci sınırını aşmayı başaran 31 filmin neler olduğu, yapımcılar, yönetmenler kadar sinema yazarları ve sinemaseverler için de önemli. "Fetih 1453"ün 6 milyon 564 bin 425 seyirciyle 22 yıllık listenin başında yer alan yerli yapımı olması da "Titanic"ın (1998) 2 milyon 888 bin 784 seyirciyle en çok bilet satılan yabancı film unvanını elinde bulundurması da yalnızca torunlarımıza değil, bizlere de parlak bir ışık tutmakta.

Haftaya görüşmek üzere. Sinema salonunu en son siz terk edin!

HABABAM SINIFI

Yeşilçam'da öyle filmler var ki, yeni nesil de hayranlıkla izleyebiliyor. Bu filmlerin başında da kuşkusuz **“Hababam Sınıfı”** serisi geliyor. **Kemal Sunal** başta olmak üzere muazzam kadrosu, **Melih Kibar**'ın ölümsüz müziği ve unutulmaz sahneleriyle işte 1975 yapımı meşhur klasik.

ÖLÜMÜNDEN HEMEN ÖNCE, HASTA YATAĞINDA YÖNETTİĞİ “ARABESK”LE SINEMAMIZDA İLK KEZ PARODİYİ DENEYEN ERTEM EĞİLMEZ, HALKTAN KOPMADAN DA KALİTELİ SINEMA YAPILABİLECEĞİNİ HER FİLMİYLE İSPATLAMIS BİR BÜYÜK USTA... 1960'LAR BOYUNCA YÖNETTİĞİ SİYAH-BEYAZ FİMLER, BELKİ DE BU RENKLERİNDEN ÖTÜRÜ bugün pek bilinmiyor olabilir ama “Senede Bir Gün” ile “Kart Horoz”u ayrı tutalım. 1970'lerin başında ise “Küçük Hanımefendi”, “Tatlı Dillim”, “Sev Kardeşim”, “Yalancı Yarım”, “Oh Olsun” gibi hızlı ve dinamik anlatıma sahip komedilerle sinema dilini olgunlaştırır. 1973'teki minör başyapıtı “Canım Kardeşim”de kısacık bir rolle ilk kez seyirci önüne çıkardığı Kemal Sunal'ı sinemaya armağan eder. Ve ardından gişe canavarı klasikleri peşe gelir; “Mavi Boncuk”, “Köyden İndim Şehire”, “Salak Milyoner”, “Hababam Sınıfı”, “Süt Kardeşler”, “Gülen Gözler”, “Şabanoglu Şaban” vs... Seyirciyi güldürürken sosyal ve ahlaki mesajlar vermeyi de ihmal etmeyen bu güzelim klasikler Ertem Eğilmez sinemasını ve Arzu Film ekolünün temelini oluşturur.

Arzu Film ekolü, Eğilmez'in bir araya getirdiği Kemal Sunal, Şener Şen, Adile Naşit, Münir Özkul, Zeki Alasya, Metin Akpınar, Ayşen Gruda, Halit Akçatepe, İlyas Salman gibi her biri birbirinden parlak oyuncuların rol aldıkları, genelde kalabalık kadrolu komediler veya aile dramlarıdır aynı zamanda. İster güldürsün, ister ağlatsın, seyirciye duygu geçirmekte hiç zorlanmayan bu yapıtlar senaristleri için de iyi bir okuldur. “Hababam Sınıfı”nı Rifat Ilgaz'ın eserinden senaryolaştıran Umur Bugay, eseri mahvetti diye eleştirilere uğrasa da, aslında İngilizcede ‘based on’ denen, ‘eseri kaynak olarak almak’ eylemini gerçekleştirir.

Peki, Özel Çamlıca Lisesi'nin bu hiç büyümeveyen ve bir türlü mezun olamayan haylaz öğrencileri, nasıl olmuştur da aramızdan birileri olup çıkmışlardır? Aralarında istisnalar olsa da çoğu zengin ailelerin şımarık çocuklarının bulunduğu Hababam Sınıfı, şakada, okulu ve dersi kaynatmada, öğretmenlerini küçük düşürüp onlara türlü oyunlar çevirmede sınır tanımasa da, özünde ‘altın kalpli’ öğrencilerden oluşur. 1970'lerin Türkiye'si siyasi olaylarla çalkalansa da, üniversitelerde hatta liselerde sağ-sol kavgası yüzünden gençler canlarından olsa da, Çamlıca Lisesi ve Hababam Sınıfı tüm bu kargaşadan uzak, steril bir ‘eğlenceler beldesi’dir. Onların dışarıyla tek irtibatı, okulu kırmalarına sebep Fenerbahçe maçlarıdır. Kim bilir belki de bu filmlerin her dönem aynı beğeniyle izlenmesinin sebebi, döneme takılıp kalmak yerine ‘dönemler-üstü’ oluşudur. Yarım akıllarını yaşlı, bunak öğretmenlerini

kandırmaya kullanan, onun dışında (İnek Şaban, Gündük Necmi, Tulum Hayri vb. gibi isimlerinden de anlaşılacağı üzere) kendileri büyük ama zeka yaşları küçük olan bu gençlerin tek derdi, yakalanmadan sigara içebilmek, okula gelen yeni kadın öğretmenleri veya kızları tavlama ya da aralarına yeni bir çaylak düşmüşse, onu ‘hababam’ ortamına ‘eşek şakaları’yla hazırlamaktır.

“Hababam Sınıfı”nın her filminde ana bir hikaye bulunur. İlk filmde, Tarık Akan'ın canlandığı Damat Ferit karakterinin sorunu bir bebeği olmasıdır. Tüm sınıf, Ferit'in belki de okuldan atılmasına sebep olacak bu derdini çözebilmesi için seferber olur. “Hababam Sınıfı” filmlerinin en cazip yanı da budur. Bugün halen bize gerçekten komik gelen, seyirciyi güldürüp eğlendirmeyi başaran skeçler, iyi yazılmış diyaloglar, sinemasal açıdan başarılı bir tempoyla art arda sıralanır, seyircinin dikkati ve ilgisi hiç dağılmadan, deyim yerindeyse vaktin nasıl geçtiğini bile anlamadan ‘Son’ yazısına ulaşılır. Burada top sadece Kemal Sunal, Halit Akçatepe, Tarık Akan gibi öğrencilerde değildir. Okula yeni atanan disiplinli ama altın kalpli idareci ve tarih hocası Kel Mahmut (Münir Özkul), sonraki serilerde karşımıza çıkacak olan beden hocası Badi Ekrem (Şener Şen), ayrıca Akil Hoca, Külyutmaz Necmi gibi karakterlerle kurulan komedi aritmetiği, kusursuzca akar gider. Tabii Hababam'ın en zor anlarında onlara hep arka çıkan, kimi zaman evlatları gibi gördüğü bu haylazların suçlarına bile ortak olan Hafize Ana'yı (Adile Naşit) da unutmamak lazım. 1975'in Nisan ayında gösterime giren ilk film öyle ilgi görür ki, ikinci film “Sınıfta Kaldı” Ocak 1976'da vizyona sokulur. Serinin devam filmlerinde bazen oyuncular da değişir. Kemal Sunal ilk 4 filmde yer alırken, 5. ve 6. filmlerde kadroya başka yüzler eklenir. Ayşen Gruda ilk filmde ve “Tatilde”de öğrenci rolündeyken, “Güle Güle”de ve “Merhaba”da öğretmendir. İlyas Salman seriye “Dokuz Doğuruyor”da ağa çocuğu olan bir öğrenci olarak katılırken, “Güle Güle”de Doğulu öğretmen olur.

Hepsinin başında “Hababam Sınıfı” adı olmak üzere 1977'de “Uyanıyor”, 1978'de “Tatilde” ve “Dokuz Doğuruyor”, 1981'de “Güle Güle”, 2004'te “Merhaba”, 2005'te “Askerde” ve 2006'da “Üç Buçuk” çekilir. 2000'lerde çekilen üç film ‘eskiler’in tadını vermese de genç kuşaklar aynı ilgiyi bu yeni nesil Hababam'a da gösterirler... Toplamda 9 filme tamamlanan “Hababam”a gerçekten de ‘dokuz doğurdu’ demek mümkün sanırız.

ÇIPLAK ÇOCUKLUK

Yönetmen **Maurice Pialat** 1968 yapımı enfes filmi “**Çıplak Çocukluk**”ta (**L’Enfance Nue**) küçük François’ın kişiliğini öyle gerçekçi bir biçimde yansıtıyor ki bize, onun senaryoda yaratılmış bir karakter mi yoksa gerçekten de kimsesizler yurdundan bulup çıkardıkları bir çocuk mu olduğu konusunda tereddüde düşüyoruz. 45 yıl öncesinden gelen, **keşfe değer bir gizli hazine** bu film.

ÇOCUKLUK ÇAĞI MASUMİYETLE BAĞDAŞTIRILIR ÇOĞU ZAMAN. ÖYLE YA, NE DE OLSA ÇOCUKLAR SUÇ, KÖTÜLÜK, GÜNAH GİBİ KAVRAMLARDAN BİHABER VARLIKLARDIR. DÜNYANIN ŞERRİNDEN SOYUTLANMIŞ BİRER GÜZELLİK VE İYİLİK TİMSALİ, CENNETTEN YERYÜZÜNE İNİMİŞ BİRER MELEKİTİRLER SANKİ. NE ZAMAN Kİ YETİŞKİNLİĞE ADIM atarlar, adeta ışık saçan o suretleri de kaybolur gider. Halbuki hemen hepimizin bizi çevreleyen toplumun kurallarına en çok karşı geldiği, fütursuzca her istediğini yapmaya cesaret gösterebildiği ve doğru ile yanlış arasındaki ayrıma en fazla kulak tıkadığı dönem de yine çocukluk değil midir? Bilinçli bir kötülük yapma arzusu değilse bile, belki de yaşlıları tarafından kabul görme dürtüsüyle sonuçlarını ölçüp biçmeksizin her türlü kabahati işleme gücünü bulabildiği? Ve yalnızca ebeveynlerimizin değil, toplumsal ve ahlaki normların da çocuksu masumiyetimize binaen hatalarımızın birçoğuna göz yumabildiği?

Hal böyleyken birbirine bağlı kabul edilen çocukluk ve masumiyet olgularının bu denli iç içe görünmesini biraz kendi saflığımız ve aşırı hüsnüniyetimize yormak da mümkün. Nitekim bu cümleleri işitmek kadar kurmak da insana epey ağır gelse de, bazı çocukların suç ve kötülüğü birçok yetişkinden daha erken öğrendiği ve çok daha gaddar olabileceği de yadsınamaz bir gerçek. İster kendi

tercihleri ya da doğaları gereği, ister hayatın zorlu şartları ya da yetişkinlerin duyarsızlığı, sebebi her ne olursa olsun bazı çocuklar, biz daha büyümeye başladıklarımızı algılamaya vakit bile bulamamışken çoktan suça ve toplum dışılığı itilmiş oluyorlar.

François da işte bu yolda ilerleyen çocuklardan biri. Annesi tarafından terk edilmiş, henüz 10 yaşında bir kimsesiz. Kendisini evlatlık olarak yanlarına alan ailelere hayatı zehir etmekte üstüne yok; yalnızca mala mülke değil, evcil hayvanlar başta olmak üzere eline geçirdiği her şeye zarar veriyor, yaşlılarıyla sık sık kavgaya tutuşuyor, her fırsatta yalan söylüyor, büyük sözü dinlememekte inat ediyor ve hırsızlık yapmayı da alışkanlık haline getirmiş durumda. Aslında kötü bir çocuk olmadığı, aksine içinde doğru tarafa yönlendirilmeyi bekleyen güçlü bir duygusallık taşıdığına dair emareler mevcut. Ancak huylu huyundan öyle kolay vazgeçmiyor işte. François yetişkinlerin ilgisine ve iyi niyetine sadece belli bir noktaya kadar pozitif yanıt verebiliyor ve sonrasında yine bildiğini okumaya devam ediyor; ihtiyaç duymadığı şeyleri çalıp çırpmaya, kötü bir ‘arkadaş’ çevresi edinmeye ve etrafına umursamazca zayıyat vermeye.

Bahsettiğimiz bu delikanlı Maurice Pialat’ın 1968 yapımı enfes

filmi “Çıplak Çocukluk”un (L'enfance Nue) başkarakteri olabilir ancak çevremize biraz daha dikkatli bakacak olursak gerçek François'ların aslında bizden çok da uzakta olmayabileceğini görmemiz mümkün. Bunun için kalkıp kimsesizler yurduna gitmeye falan da gerek yok, birkaç adım ötemizdeki komşu mahalleye bakmak bile yeterli olabilir. Söylemeye çalıştığımız etrafımızın hayatı kaymış, birer suç makinesi haline gelmiş, geleceği ümitsiz çocuklarla dolu olduğu değil fakat çocuk masumiyeti ile kayıp ve sorunlu bir birey olmak arasındaki sınırın aslında ne kadar da ince olabileceği.

Pialat, François'nın kişiliğini öyle gerçekçi bir biçimde yansıtıyor ki bize, onun senaryoda yaratılmış bir karakter mi yoksa gerçekten de kimsesizler yurdundan bulup çıkardıkları bir çocuk mu olduğu konusunda ciddi anlamda tereddüde düşüyoruz. Bakımını üstlenen ailelere kalırsa François'nın bu denli dengesiz ve saldırgan bir çocuk gibi görünmesinin nedeni, annesi tarafından terk edilmiş ve küçükük yaşında ihtiyaç duyduğu ilgi ve sevgiden uzak kalmış olması. Ne var ki büyüklerinin asgari düzeyde göstermeye çabaladıkları tüm ilgi alakaya karşın François'nın durumunda çok da belirgin bir düzelme gözlemlemek söz konusu olmuyor. Pialat, çocuğun haşın doğasının ardında belki de daha farklı sebepler aramak gerektiğine ve her şeyin

anne baba sevgisinin eksikliğine indirgenecek denli basit olmayabileceğine dikkat çekiyor. Annesi tarafından istenmemenin ve oradan oraya sürüklenerek kendine bir yuva bulmaya çalışmanın bir çocuğun ruhunda yaratacağı tahribatın yanı sıra, o çocuğun doğasına ve içgüdülerine bakmak gerekiyor belki de. Yaşadığı olumsuzluklardan dolayı onun haline üzülme ya da ona açıkça acımak yerine, onu bir birey olarak anlamaya çalışmak ve gerekirse olduğu gibi kabul etmenin o çocuğu kazanmada, ona doğru yolu göstermede daha etkili bir araç olabileceğini görmek ve bunu toplumsal bir sorumluluk olarak ele almak.

“Çıplak Çocukluk”, François gibi çocukların topluma nasıl kazandırılacağını dikte etme niyetinde bir film değil. Hatta bu çocukları kazanmanın mümkün olup olmayacağı konusunda kesin yargılara varmaktan bilinçli bir biçimde uzak durduğunu bile söyleyebiliriz. Finalde François'nın mektubundan dökülen sözcükler ümit verici olsa da, onu nasıl bir geleceğin beklediği hakkında net bir sonuca ulaşamıyoruz. Ulaşabildiğimiz yegâne sonuç bu çocuğun masumiyetini çoktan yitirmiş olduğu ve içindeki iyiliği ortaya çıkarma şansının da belki o masumiyetle birlikte silinip gitmiş olması ihtimali.

BAHÇE

Yolunu kaybetmek, sonra tekrar bulmak, anlamı yakalamak üzerine içi dolu bir masal **“Bahçe” (Záhřada, 1995)**. Karıncalar, elmalar, arılar, yaprak hışırtıları, sinek vızıltıları, çimenler ve insanlar... **Slovak sinemacı Martin Sulík** imzalı yapım, hayatın anlamını sorgulayan bir masal-film!

BAZI FİLMLER VARDIR, YÜREĞİNİZDE SAKLARSINIZ. ADI GEÇTİĞİNDE, TUHAF ŞEYLER DUYUMSARSINIZ. KOKUSUNU UNUTAMADIĞINIZ ESKİ SEVGİLİ, ANNENİZİN YARIM KALMIŞ SARILMASI, BABANIZIN YAKIN GÖZLÜKLERİ, İKİNCİ YENİ ŞİİRLERİ, ARTIK PEK SÖYLENMEYEN O ESKİ GÜZEL ŞARKILAR, NE BİLEYİM; PORTAKAL LİKÖRÜ, BAYRAM çikolatası, atlıkarınca, elma şekeri, deniz kenarı, sinema çıkışı, sömestr tatili gibi şeyler... Slovak sinemacı Martin Sulík'in yönettiği 1995 tarihli “Bahçe” (Záhřada), tam böyle bir filmidir işte. Alır, götürür insanı. Sulík'le, birçok enfes keşfe olanak sağlayan, İstanbul Film Festivali sayesinde tanışmıştık. Festival programında yer alan “Sevdiğim Her Şey” (Vsetko Co Mam Rad) 'başka' bir film. Bu 'başka'lık, ertesi yıl daha da derinleşerek tekrar çıktı karşımıza. “Bahçe”, bir anlatıcı eşliğinde izlediğimiz, on dört bölümden oluşan başka bir türlü bir şiir, içsel ve felsefe yüklü bir masaldı. Filmlerinde, insan çıkmazları, çaresizlik, yalnızlık, tecrit edilmişlik, ıskalanmış hayat, sevgisizlik, düşlerimiz, emeğimiz ve hayatın diğer ayrıntılarıyla ilgilenen Sulík, bakma ve görme biçimleriyle ilgili dopdolu şeyler söylüyordu, elma ağaçlarıyla dolu bir bahçede. Hayatla ilgili. İnsan yaşamıyla, söyleyememekle, hep aradığımız, peşinde koştuğumuz anlamlarla, sihirlere, soru işaretleriyle, suskunluklarla, suç ve karşılığıyla...

Kahramanımız Jakub, otuz yaşında bir öğretmen. Orta yaşa yaklaşıyor. Bir sürü soru işaretiyle boğuşuyor. Sıkılmış, nedeni kalmamış gibi. Birlikte yaşadığı terzi babasıyla uçurum var aralarında. Evli, iki çocuklu bir kadınla bir türlü sona erdiremediği, isim de koyamadığı bir ilişkisi var. En önemlisi, mesleği, uğraşı, onu mutlu etmiyor. Kapana kısılmış çaresiz bir av gibi hissediyor kendini. Radikal değişiklikler yapması gerek. Bir gayret karar veriyor, atlıyor arabasına, büyük babasının 1920'lerin başında yaptığı kırsaldaki terk edilmiş eve gidiyor. Elma ağaçlarıyla dolu bahçenin ortasındaki bu evi satın, kendisine bir apartman dairesi almak ilk başta amacı. Sonra birden değişiyor her şey. Samanla dolu yatağın altında bulduğu büyükbabasının anı defteri, çoktan beri ötelediği gerçek anlam ve oluşları karşısına çıkarıyor; unutmaya çalıştığı sorulara cevaplar bulmasını sağlıyor. Mucizeler peş peşe çıkageliyor ardından. Civarda yaşayan Helena adlı genç kız, sonsuza dek değiştiriyor Jakub'un öyküsünü.

Yolunu kaybetmek, sonra tekrar bulmak, anlamı yakalamak üzerine içi dolu bir masal “Bahçe”. Karıncalar, elmalar, arılar, yaprak hışırtıları, sinek vızıltıları, çimenler ve insanlar... Jakub'un kendisini yeniden tanımak ve sevdikleriyle, söz gelimi babasıyla

olan ilişkisini düzeltmek için karşısına çıkan tuhaf karakterler, mütevazı bir bilgelikle yazılmış senaryonun incelikleri hep! Yeni başlayanlar için değil, meraklılar ve yüreğini koymuşlar için felsefe yüklü bir metin yansıyor perdeye. Koyunlarıyla çıkagelen, aziz olmasına ramak kalmış bir keşiş, Jean Jacques Rousseau söyleminde bir aile babası, bir sabah bahçesinde beliren Wittgenstein, Jakub'un kendini içinde bulduğu bu büyülü yerde, 'oluşları' farklı biçimde görmesine ve dokunmasına yardım ediyorlar.

İçgüdüsel çılgınlıklar, sevecenlik, her şeyin olabileceği gerçeği, şaşırmamak mesela, yeniden başlamanın dingin hazzı... Bahçede oğulun, babasının saçını kestiği sahne ne kadar güzel! Babanın hayatında ilk kez direksiyona oturduğu araba yolculuğu, birlikte sarhoş olduktan sonra babanın hayatı belki de ilk kez başka bir yerden görmesi, toprağa gömülü içki şişesi, Helena'nın tarifsiz duruluğu. Hemen her anına çok zeki bir mizahın sızdığı film, Çek Yeni Dalga'sının güvenli mirasını seriyor önümüze. Jirí Menzel sinemasının duygulara eşlik ettiği görüntü yönetimini, özenli senaryoyu, usta aktör Marián Labuda'yı, kadronun diğer isimleri, Roman Luknár ve Zuzana Sulajová'yı unutmamak üzere not ediyorsunuz izlediklerinizin ardından.

Tarzi, içeriği ve 'gibi yapmayan' sinemasıyla, 'göge bakma durağı' gibi Slovak sinemacının kişilikli ve bilge anlatımı. Turgut Uyar yaşasaydı keşke; izleseydi şu filmi! Beraber izleseydik ya! Ya da hep birlikte; Adorno ile Canetti'yi de çağırırdık. Hep birden göge bakardık. Jakub gibi. Babası gibi, Helena gibi...

“İkimiz birden sevinebiliriz göge bakalım. Şu kaçamak ışıklardan şu şeker kamışlarından. Bebe dişlerinden, güneşlerden, yaban otlarından. Durmadan harcayacağım şu gözlerimi al kurtar. Şu aranıp duran korkak ellerimi tut. Bu evleri atla bu evleri de bunları da. Göge bakalım. Falanca durağa şimdi geliriz göge bakalım. İnecek var deriz, otobüs durur ineriz. Şimdi otobüs gelir biner gideriz. Dönmeyeceğimiz bir yer beğen başka türlü güç...” Martin Sulík'i ve “Bahçe”yi keşfetmemişseniz tam zamanı! Jakub'la birlikte, elma ağaçlarının altına, çimenlere uzanın; kafanızın içinde hiçbir korku, telaş, sıkıntı olmadan; uçmakta olan Helena'yı izleyin.

Bunun, olağandışı bir şey olmadığını göreceksiniz; yaşamın kendisi bu denli olağandışıyken. “Bahçe”, yedinci sanatla ilgisi olmayan, rol yapan, vakit kaybı işlerin çok uzağında, umut veren bir yaşam kanıtı!

ELENA

★★★★★

YÖNETMEN Andrey Zvyagintsev
UYUNCULAR Nadezhda Markina, Andrei Smirnov, Elena Lyadova, Alexey Rozin, Evgenia Konushkina, Igor Ogurtsov
YAPIM/SÜRE 2011 Rusya, 104 dk.
GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1 DD Rusça (T.A.)
ŞİRKET Tiglon (Calinos)

BUGÜNÜN
RUSYA'SINDAKİ
'GÜNDELİK HAYAT'A
VE 'SINIFLAR'A
DOKUNAKLI BİR BAKIŞ

SOVYETLER BİRLİĞİ'NİN ÇÖKÜŞÜ SONRASINDA DAĞILAN RUS SINEMASININ YENİ KUŞAK İSİMLERİNİN BAŞINDA HIÇ KUŞKU YOK Kİ Andrey Zvyagintsev geliyor. "Dönüş" ile tanıdığımız yönetmen 'Sovyet sonrası' Rus toplumunda yaşanan çözülme'yi 'aile'yi merkeze alarak anlatıyordu bizlere. Aslında hiç babalık yapamamış ama bir biçimde beklenen 'baba' ile oğulları arasındaki bu hikaye 2003'ün en iyilerinden biriydi. İkinci filmi "Sürgün"de de yine bir aile merkezdeydi. Zvyagintsev'in 2011 yapımı filmi "Elena" ise bugünün Rusyası'ndaki gündelik hayata ve 'sınıflara' dokunaklı bir bakış atıyor.

Film hizmetçi mi, hemşire mi olduğunu tam olarak anlayamadığımız Elena ile tanıştırıyor bizi ilk önce. Bu donuk, mat ve cansız evin diğer sakini ise aslında Elena'nın kocası olan Vladimir'dir. İkili arasında daha çok 'hizmetçi/hemşire-hasta/patron' ilişkisi gibi kurulan bu soğuk düzenek Elena'nın yoksul bir hayat süren oğlu ve hayatını ziyaret ettiği anlarda bir tür canlılığa da kavuşuyor. Vladimir'in rahatsızlanması ve vasiyetini kaleme alması ise 'para'nın bugünün Rusyası'ndaki anlamını sorgulamamıza neden oluyor. Vasiyette kendisine

bir şey bırakılmadığını, aksine Vladimir'in önceki evliliğinden olan vefasız kızına yatırım yaptığını gören Elena farklı yöntemlere başvurmak zorunda kalıyor.

"Elena" bugünün Rusya'sında gelecek tasarımının ancak 'para' üzerinden yapılacağını ve alt sınıfların bu konudaki çaresizliklerini gözler önüne sererken; üst sınıfların ikiyüzlü ahlakını da göstermeyi ihmal etmiyor. Ama bunu yaparken Andrey Zvyagintsev'in yargılamak, hüküm vermek yerine kararı seyirciye bıraktığını, sadece karar verebilmesi için küçük dokunuşlar yaptığını belirtelim.

"Elena", 'suç ve adalet nedir?' gibi sorulara gündelik hayatın ezberlerinden değil, daha çok evrensel göndermelerle yanıt arayan ama bulduğu yanıtı da seyircinin gözünün içine sokmayan bir film.

Filmin başrol oyuncusu Nadezhda Markina'yı yeni projelerde de görmek isteriz.

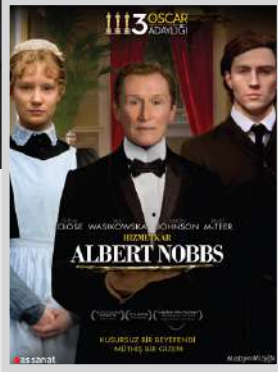

Vladimir'in kızı ile olan ilişkisinin zaman zaman karikatürize edildiği anlar oluyor.

Sadibey.com

"Sinema ve filmcilik yararına
bağımsız iletişim platformu"

HİZMETKAR ALBERT NOBBS

ORJİNAL ADI Albert Nobbs

YÖNETMEN Rodrigo García

UYUNCULAR Glenn Close,

Mia Wasikowska, Aaron Taylor-Johnson,

Pauline Collins, Janet McTeer

YAPIM/SÜRE 2011 İngiltere-İrlanda-Fransa-

ABD, 109 dk.

GÖRÜNTÜ/SES 2.35:1, 5.1DD İng. ve 2.0DD Tr.

ŞİRKET As Sanat (Medyavizyon)

**BAŞTA 19. YÜZYILA AİT
BİR LEZBİYEN AŞKI
ANLATIYOR GİBİ
GÖZÜKSE DE ASLINDA
FAZLASI VAR...**

GEÇEN YILKI OSCAR'LARDA, BİRHASSA GLENN CLOSE'UN ERKEK KILIĞINDA SERGİLEDİĞİ PERFORMANSLA ADINDAN SÖZ ETTİREN, kolay lokma olmayan ancak seyrinden sonra akılda kalmayı başaran bir film. Hikaye, 19. yüzyılın sonlarında İrlanda'da geçiyor. Kadınların özgürce hareket edemedikleri bir dönem bu. Ergenlikte maruz kaldığı kötü muamele ve tecavüzden ötürü, kendini daha güçlü kılabilmek için 'erkek kılığı'na girmeyi seçen, yetim Albert Nobbs'un son demlerine şahit oluyoruz. Nezih insanların kaldığı otelde hizmetkar olarak çalışan Nobbs, gençliğini çalışarak tüketmiş ve sadece para biriktirmiştir. Amacı da günün birinde kendine ait bir tütüncü dükkanı açarak, rahata ermektir.

Derken kendisi gibi erkek kılığına girmiş bir 'boyacı' ile tanışır. Aralarındaki fark, boyacı cinsel yöneliminden ötürü rahat etmek ve hoşlandığı kadınla beraber olmak için bu kılığa girmişken, Nobbs'un zarar görmemek ve çalışıp dimdik ayakta durmak adına bu kılığı seçmesidir. Fakat derler ya, "Tanrı'yı güldürmek istiyorsanız uzun vadeli plan yapın!"... Nobbs da, ömrünü bir dükkan açmaya adanmışken, otelde görevli genç bir hizmetçi kızla

da hayatını birleştirmek ister. Oysa, onunkisi aşk değil, sanki toplumun kurallarını harfiyen yerine getirmek içindir. Ve elbette evdeki hesap çarşıya uymayacaktır.

Başta 19. yüzyıla ait bir lezbiyen aşkı anlatıyor gibi gözükse de, kadınların o dönemki sosyal konumunu da ifşa eden film, Glenn Close ile Janet McTeer'in 'erkek makyajı altındaki' performanslarıyla öne çıkıyor. Her ne kadar ikisinin de kadın olduğunu bilsek de, öykü kendini merakla izletiyor.

Kolombiyalı yönetmen Rodrigo García'nın dingin bir anlatımı tercih ettiği filmde, en son "Kanunsuzlar"da (Lawless) izlediğimiz Mia Wasikowska ile "Anna Karenina"da olduğu gibi burada da seksapeliyle baştan çıkartan Aaron Taylor-Johnson, gayet iyiler.

Erkek kılığındaki Glenn Close ve Janet McTeer'la birlikte film, makyaj dalında da Oscar'a aday oldu.

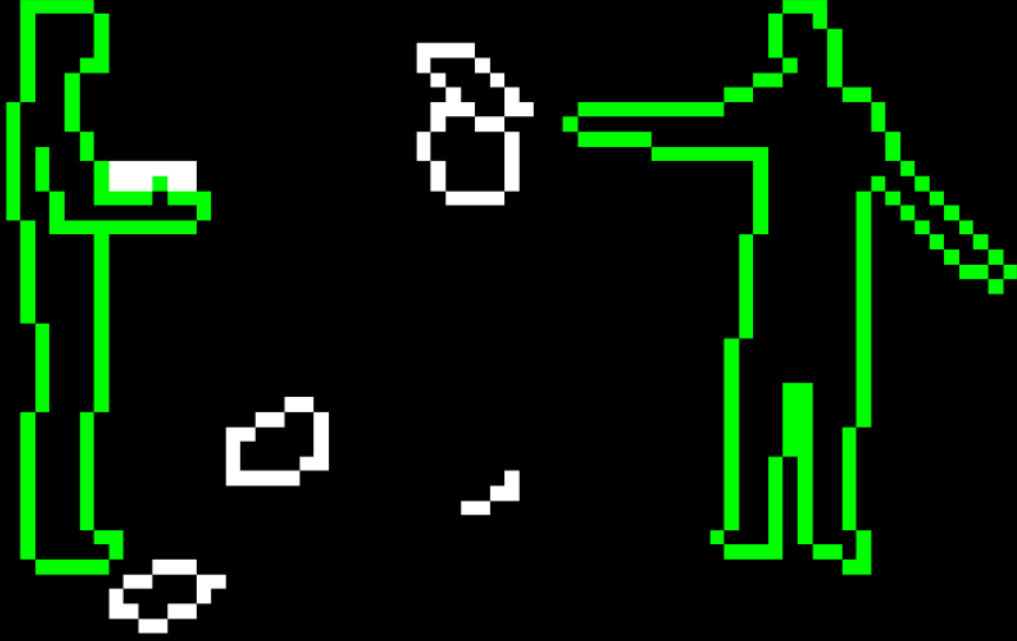

Gelişmeler sürpriz olsa da, finalin pek de 'mutlu' gelmeyeceğini bir şekilde hissediyor olmamız.

SINEMAMUZIK.COM

“Bir tıkla gerçek habere ulaş”

BRADLEY MANNING'İN SIRLARI VARDI

Film, Amerikan ordusuna ait gizli bilgileri **WikiLeaks**'e sızdıran Amerikalı eşcinsel asker **Bradley Manning**'in itiraflarından oluşuyor. Filmin minimal estetiğinin kökeninde ise **8-bit** tarzı piksel sanatı yatıyor. Haliyle, film bilgisayarların ilkel dönemine de bir saygı duruşu.

ORJİNAL ADI Bradley Manning
Had Secrets
YÖNETMEN Adam Butcher
YAPIM 2012 İngiltere
SÜRE 6 dk.

QUEER KÜLTÜRÜN GELİŞİMİ AÇISINDAN ÖNEMLİ BİR ETKİNLİK OLAN 'PEMBE HAYAT KUIRFEST'İN PROGRAMINDA YER ALAN BİR KISA FİLM son dönemin önemli olaylarından birine yer vermesiyle dikkatimizi çekti. Kısa animasyon, güncel içeriği retro bir estetikle buluşturması açısından da ilgi çekici. "Bradley Manning'in Sırları Vardı" (Bradley Manning Had Secrets) Amerikan ordusuna ait gizli bilgileri WikiLeaks'e sızdıran Amerikalı eşcinsel asker Bradley Manning'in itiraflarından oluşuyor. Filmin önemini kavrayabilmek için zamanı geri alıp olayı tam ekran yapmakta fayda var.

Bradley Manning eşcinselliğin tabu olduğu Amerikan ordusunda dışlanma kaynaklı problemler yaşayan, sorumluluk sahibi bir Amerikan askeri. Ülkesinin işlediği savaş suçlarını dünyayla paylaşma ihtiyacı hissediyor ve elinin altındaki belgeleri WikiLeaks'e aktarıyor. Fakat bu eylemi zayıf bir

anında FBI'a yakın bir hacker'a açınca uzun bir hapis faturası çıkıyor karşısına. Öte yandan Amerika'nın sırlarını deşifre etme cesaretinden ötürü bir kahramana da dönüşüyor.

"Bradley Manning'in Sırları Vardı", Wired dergisinde yer aldığı çok tartışılan sohbetin kayıtlarından; Manning'in cinsel kimliğine ve ahlaki sorumluluğuna dair itiraflarından oluşuyor. Filmin minimal estetiğine gelirsek; 8-bit tarzı piksel sanatına başvurulması doğrusu çok isabetli olmuş. Günümüzde bilgisayar kültürüyle ilgilenenlerin fetişleştirdiği bu tarz, bilgisayarların ilkel dönemine bir saygı duruşu. Ulus devletlerle 'hacktivistlerin' karşı karşıya geldiği bilimkurgusal dönemde 'zamanın ruhuna' temas etmesiyle önem kazanan film; gelecekte bu konular üzerine başka filmler de izleyeceğimizin habercisi. Böyle çalışmalar bugüne dair önemli belgeler olduğu gibi geleceğin dünyasına dair de fikir veriyor.

YÖNETMENLERLE BULUŞMA: REHA ERDEM

İSTANBUL
MODERN

24-31 OCAK 2013

İstanbul Modern Sinema, Türkiye'nin güncel sinema kültüründe öne çıkan yönetmenlerin konuk olacağı yeni bir buluşma dizisi hazırladı. Serinin ilk konuğu, yakın dönem Türk sinemasına getirdiği taze solukla adından söz ettiren yaratıcı yönetmen **Reha Erdem**.

Ayrıntılı bilgi için: www.istanbulmodern.org

SİNEMA

KURUCU

İLETİŞİM VE
TEKNOLOJİ SPONSORU

EĞİTİM SPONSORU

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <http://www.KitapYurdu.com>

1- Cannes, Türkiye'den film bekliyor

Cannes Film Festivali'nin Quinzaine bölümünün Genel Sekreteri Christophe Leparç, geçtiğimiz günlerde Türkiye'deydi. Türkiye sinemasını yakından takip ettiklerini söyleyen Leparç, festivalin farklı bölümlerinde de Türk filmlerinin olmasını istiyormuş. Bunun için sinemacılarımıza filmlerinizi gönderin çağrısı yapıyor. Anlaşılan Cannes, Nuri Bilge Ceylan ve Fatih Akın ile sınırlı tuttuğunu gözlemlediğimiz sinemamızın farklı damarları olduğunu da keşfetti.

2- İKSV'nin 40. yılına içeriden bir bakış

Kültür hayatımızdaki yeri tartışılmaz İKSV'nin. 40 yılını bir dizi etkinlikle kutladıktan sonra bir de "İ-ka-se-ve: 370 Kişi İstanbul Kültür Sanat Vakfı'nın 40 Yılına Anlatıyor" isimli bir kitap çıkardılar.

Vakfın tarihine tanık yüzlerce insan bu kurumun kuruluşunu, sanat dünyasına katkılarını anlatıyor. İlginç detaylar da keşfedilmeyi bekliyor.

3- Bir tuhaf yasa tasarısı

İnternette film indirenler için bir yasa taslağı hazırlanıyor. Tamam film sinemada izlenir de, sinemalarda film mi bıraktınız? Bir başka soru da şu: Yasal film izleme siteleri yaygınlaştırdınız mı? Görülen o ki taslak iki soruyla şimdiden delik deşik...

4- Adaletle güveni olan kaldı mı?

Yönetmen arkadaşımız Seyfi Teoman'ın vefatına neden olan trafik kazasının davası geçtiğimiz günlerde görüldü. Mahkeme, kazada yüzde yüz kusurlu olan sanık Sadık Güner'e 3 yıl 4 ay hapis cezası verdi. 35 yaşında gencecik bir insan,

trafik canavarının ihtirasının kurbanı oluyor ve cezası 3 yıl 4 ay. Gerçi Pınar Selek'e verilen ağırlaştırılmış müebbetten sonra adaleti konuşmanın bir anlamı kaldı mı?

5- İf İstanbul iddialı geliyor

İf İstanbul bu yıl iddialı olacak. Geçen yılın merak edilen filmlerinden "Kutsal Motorlar"ın (Holy Motors) gösterilmesi vesilesiyle yönetmen Leos Carax da ülkemize gelecek. Ayrıca Reha Erdem'in "Jin"i de Türkiye'de ilk defa festivalde gösterilecek.

ROCK FM 94.5

7. CADDE

SİNEMA VE SOUNDTRACK DÜNYASINA KEYİFLİ BİR YOLCULUK

BİLGEHAN ARAS'LA **7. CADDE** HER PAZAR 22.00 / 00.00 ARASI
94.5 ROCK FM'DE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“ İNGİLİZ KADINLARININ, İSVEÇLİLERİN, KUZEY ALMANLARIN VE İSKANDİNAVLARIN, CİNSEL YÖNLERDEN LATİN KADINLARINDAN, YANİ İTALYAN VE FRANSIZLARDAN DAHA HEYECAN VERİCİ OLDUĞUNU HİSSETMİŞİMDİR HEP. ”

Alfred Hitchcock